

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 495

гр.София, 15.04.2013 г.

Върховният касационен съд на Република България,
четвърто гражданско отделение, в закрито съдебно заседание на
десети април две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Борислав Белазелков

ЧЛЕНОВЕ: Марио Първанов

Борис Илиев

като разгледа докладваното от Борис Илиев гр.д.№ 2042/ 2013 г.
за да постанови определението, взе предвид следното:

Производството е по чл.288 ГПК.

Образувано е по искане на [фирма] и И. М. Г. за допускане на касационно обжалване на въззивно решение на Софийски градски съд № 7174 от 02.11.2012 г. по гр.д.№ 7062/ 2011 г. С него частично е отменено и частично е потвърдено решение на Софийски районен съд по гр.д.№ 61722/ 2010 г. и по този начин са уважени предявените от И. М. Г. против [фирма] иски по чл.344 ал.1 т.1 и 2 КТ за признаване за незаконно и за отмяна на уволнението, извършено със заповед № 62/ 04.06.2010 г. на изпълнителния директор на [фирма] и за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „технически секретар и завеждащ административна служба”, а е отхвърлен иска, квалифициран по чл.344 ал.1 т.3 вр. чл.225 ал.1 КТ, за заплащане на обезщетение за оставане без работа от 9 600 лв.

Въззивното решение (което по иска по чл.344 ал.1 т.3 КТ е подписано с особено мнение от член от състава) се обжалва и от двете страни. Ищцата И. М. Г. го оспорва в частта, с която е отхвърлен осъдителният иск, а [фирма] обжалва решението в частта, с която са уважени исковите за отмяна на уволнението и възстановяване на заеманата преди това длъжност.

В изложението на основанията за допускане на касационно обжалване жалбоподателката-ищца повдига процесуалноправния въпрос, при иск за заплащане на обезщетение за оставане без работа по чл.344 ал.1 т.3 КТ, кой носи доказателствената тежест да установи факта, че след

уволнението работникът е останал без работа и не е получавал трудово възнаграждение. Счита, че този въпрос се разрешава противоречиво от съдилищата, включително от ВКС и на това основание моли за допускане на касационно обжалване на въззивното решение в частта, отхвърляща иска по чл.344 ал.1 т.3 КТ. \

[фирма] оспорва тази жалба и поддържа, че по повдигнатия от ищцата въпрос въззивното решение е съобразено с трайната практика на съдилищата, според която в тежест на работника е да установи факта на оставане без работа.

В своето изложение по чл.284 ал.3 т.1 ГПК [фирма] повдига материалноправните въпроси елемент от нарушението „злоупотреба с доверието на работодателя” ли е прекият умисъл и наличието на користна цел за извличане на имотна облага за себе си или за друго и води ли до незаконност на уволнението неправилната правна квалификация в уволнителната заповед. Повдига и процесуалноправния въпрос за задължението на въззивния съд да обсъди всички доводи на страните и доказателствата по делото. Счита, че Софийски градски съд е отговорил на тези въпроси, влизайки в противоречие с практиката на ВКС и моли въззивното решение да бъде допуснато до касационен контрол в частта, с която предявените искове са уважени.

Ответната по жалбата на [фирма] страна - И. Г. - я оспорва като твърди, че формулираните от касатора въпроси нямат значение за съществуването на спора.

Съдът намира жалбите за допустими, а исканията и на двете страни за допускане на касационно обжалване на атакуваното решение се явяват основателни.

Въззивният съд е установил, че ищцата е работила при ответника по трудов договор и в това си качество е закупувала медицински и канцеларски материали. Не е доказано при тези си действия тя да е увредила работодателя, но дори да е извършила нарушения, не се установява те да са предприети с пряк умисъл и с користна цел и заради това не могат да се окачествят като злоупотреба с доверието на работодателя. Поради това уволнението е счетено за незаконно и отменено, но ответникът не е осъден да заплати на ищцата обезщетение за оставане без работа, тъй като последната не е установила при условията на пълно доказване факта, че е останала без работа за исковия период. При тези мотиви на въззивния съд обуславят въззивното решение както повдигнатия от ищцата процесуалноправен въпрос за разпределение на доказателствената тежест по иск по чл.344 ал.1 т.3 КТ, така и формулираният от ответника материалноправен въпрос за съдържанието на дисциплинарното нарушение „злоупотреба с доверието на работодателя”. Материалноправният въпрос е разрешен в противоречие с практиката на ВКС, както е видно от представените по делото решения на

ВКС № 379/ 11.10.2011 г. по гр.д.№ 10/ 2011 г., IV г.о. и № 86/ 25.05.2011 г. по гр.д.№ 1734/ 2009 г., IV г.о. Процесуалноправният въпрос е разрешен в противоречие с обвързващата практика на ВКС, обективирана в решение № 394/ 18.05.2010 г. по гр.д.№ 1584/ 2009 г., III г.о., но по същият въпрос има постановени решения по чл.290 ГПК в противоположен смисъл – № 517/ 08.07.2010 г. по гр.д.№ 335/ 2009 г., IV г.о. и № 97/ 02.03.2010 г. по гр.д.№ 5156/ 2009 г., IV г.о.

Следователно, касационното обжалване следва да бъде допуснато по жалбите и на двете страни. По процесуалноправният въпрос кой носи доказателствената тежест по иск по чл.344 ал.1 т.3 КТ вр. чл.225 ал.1 КТ да установи факта, че след уволнението работникът е останал без работа и не е получавал трудово възнаграждение, са налице и предпоставките на чл.292 ГПК, тъй като той се разрешава противоречиво от състави на ВКС. Поради това след допускане на касационното обжалване производството по настоящето дело следва да бъде спряно, като на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния касационен съд бъде предложено да постанови тълкувателно решение.

По изложените съображения Върховният касационен съд

О П Р Е Д Е Л И :

ДОПУСКА касационно обжалване на въззивно решение на Софийски градски съд № 7174 от 02.11.2012 г. по гр.д.№ 7062/ 2011 г. Указва на жалбоподателя [фирма] в едноседмичен срок от съобщението да представи по делото документ за внесена държавна такса по сметка на Върховния касационен съд в размер 80 лв (осемдесет лева), в противен случай жалбата му ще бъде върната. СПИРА на основание чл. 292 ГПК производството по гр.д.№ 2042/ 2013 г. на ВКС, IV г.о. Предлага на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния касационен съд да постанови тълкувателно решение по въпроса „При предявен иск по чл.344 ал.1 т.3 КТ вр. чл.225 ал.1 КТ, работникът или работодателят носи доказателствената тежест да установи факта, че след уволнението работникът е останал без работа и не е получавал трудово възнаграждение”.

Препис от определението да се докладва на председателя на Гражданска колегия на Върховния касационен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: